

Ako sa dokazuje evolúcia

Jozef Duháček

26. februára 2021 ✚ Cirkev ✚ Evolúcia

Tento text sa inšpiroval sériou článkov J. Horníka, ktoré boli publikované v časopise Distance v rokoch 2001 až 2002 a v ktorých sa autor zamýšľal ani nie tak nad platnosťou evolučnej teórie, ako skôr nad spôsobom, akým je táto teória dnes dokazovaná. Dovoľm si z nich vypožičať niekoľko postrehov. Verím, že obhajcovia evolučnej teórie by mohli oceniť, ak ich niekto upozorní na chybný postup pri argumentácii, a túto radu využijú na zlepšenie kvality ich dôkaznej procedúry. Keďže sa zvyčajne považujú za racionálnych vedcov, určite dajú prednosť dôkladnejšiemu dôkaznému postupu a nebudú cítiť potrebu uchýľovať sa k politickým a súdnym machináciám, ktorými sa v poslednej dobe snažia poistiť výhradné miesto svojej teórie na vedeckom Olympe. Pravda predsa takéto mrzké prostriedky nepotrebuje.

Darwin (a platí to i pre nejedného dnešného evolucionistu) postupuje nasledovne. Postuluje všeobecné teoretické závery a aplikuje ich na konkrétnu skutočnosť – človeka. Darwin je empirik, preto sa sústreďuje na empiricky, zmyslovo dostupné fakty z biologického sveta. Tieto fakty používa ako policajt, ktorý usvedčuje páchatela. Sú to jeho svedkovia, ktorí svedčia v prospech jeho teórie. Čím viac má takých svedkov, tým viac „dôkazov“ o platnosti svojej hypotézy má. Filozofia však dôkaz takto nechápe. Dôkaz vo filozofii je myšlienkový postup, ktorým sa ukáže, že nejaké tvrdenie je platné, lebo jeho neplatnosť by bola rozporná. Darwinovo chápanie dôkazu je však zmätočné a evolucionistov vedie k presvedčeniu, že svoju teóriu dokazujú, hoci to tak vôbec nie je. Vo vede predsa neplatí množstvo dôkazov, ale ich kvalita.

Ich dokazovanie teda spočíva v tom, že empiricky dostupné skutočnosti vysvetľujú pomocou dokazovanej teórie. Predpokladaná teória sa aplikuje na dostupné fakty a skúma sa, či ich uspokojivo vysvetľuje. Uspokojivé vysvetlenia faktov sú považované za dôkazy pravdivosti teórie. Keby sa fakty uspokojivo vysvetliť nedarilo, potom by to znamenalo, že teória nie je dokázaná, lebo sa nepotvrdila zhoda teórie so skutočnosťou.

Darwinova kniha *O pôvode človeka* preto prináša obrovské kvantum faktov, ktoré sa dajú vysvetliť evolučnou teóriou a to má navodiť presvedčenie, že je pravdivá. Darwin hneď od počiatku platnosť evolučnej teórie predpokladá a všetky empirické dáta vysvetľuje tak, akoby evolúcia bola potvrdený fakt. Vysvetľuje najrôznejšie skutočnosti. Napríklad, ako mohlo počas vývoja dôjsť k premene niektorých telesných orgánov, alebo až k ich zániku. Cieľom dôkazného postupu teda je vysvetliť fakty dostatočne uspokojivo. To sa pochopiteľne vždy úplne dokonale nepodarí. Niekedy sa niektoré fakty uspokojivo vysvetliť nedajú, a preto je potrebné predložiť podpornú hypotézu, ktorá by bola v súlade s dokazovanou teóriou.

Človeka charakterizuje vzpriamená chôdza, ktorú Darwin vysvetľuje ako konkurenčnú výhodu. Pre človeka je výhoda, že nechodí po štyroch. Zaujíma ho, ako sa to stalo, ale nekladie si otázku, či je vôbec možné, aby sa štvornohý živočích zmenil v dvojnohého. Jeho vysvetlenia fungujú iba za predpokladu, že sme platnosť evolúcie prijali ešte skôr, ako sme sa pokúsili skutočnosť darwinovsky vysvetliť. Pokiaľ však evolúcia nie je

vopred akceptovaná, potom sa vysvetlenia nejavia také samozrejme, ba zdá sa málo pravdepodobné, žeby nejaké zviera, ktoré ma končatiny vysoko špecializované na šplhanie po konároch, mohlo nejakým procesom túto špecializáciu stratiť, v prechodnej fáze byť nešikovné v lození aj v chodení a potom získať špecializáciu chodiť, ktorá sa javí ako výhoda len vo svojej finálnej fáze. Darwin prospech z dvojnosti odvodil spätne. Vidí, že najúspešnejší živočích chodí vzpriamene po dvoch nohách a verí, že vznikol evolúciou. Preto z toho uzatvára, že opica, ktorá je menej úspešná, je prechodnou fázou na ceste do štádia s najväčším arzenálom konkurenčných výhod. Takisto tvrdenie, že opice, primáty a všetky ostatné, dnes už nejestvujúce, ale z nálezov zrekonštruované humanoidné živočíchy, sú súčasťou evolučného reťazca platí len za predpokladu, že evolúcia je reálna.

Sú to však iba dedukcie z ešte nedokázaného predpokladu. Argumentuje sa tu v kruhu. Téza, ktorá má byť dokazovaná sa používa na vysvetlenie faktov a ak sa to vysvetlenie darí, tak potvrdzuje sama seba. Lenže takto sa dá argumentovať aj proti evolúcii. Ak vychádza argumentácia z predpokladu, že evolúcia sa nestala a vo svetle tohto presvedčenia bude vysvetľovať fakty, potom každý fakt, presvedčivo vysvetlený týmto spôsobom, bude dôkazom proti evolúcii.

Vidno, že evolúcia sa dokazuje na základe predchádzajúceho uznania jej pravdivosti. Darwin hovorí:

*„Velká medzera v organickom reťazci medzi človekom a jeho najbližšími príbuznými, ktorá sa nedá preklenúť žiadnym vyhynutým ani žijúcim druhom, sa často uvádzala ako závažná námietka proti názoru, že človek pochádza z nejakej nižšej živočíšnej formy, **avšak tým, ktorí zastávajú myšlienku evolúcie, nemôže táto námietka pripadať nijako závažná.**“* Alebo: *„**Každý prírodovedec, ktorý uznáva princíp vývoja, bude súhlasiť s tým, že obe hlavné skupiny opíc – úzkonosé a širokonosé – aj so svojimi podskupinami vzišli zo spoločného, nesmierne dávneho predka.**“* Alebo: *„**Ak prijmeme tento záver o pôvode človeka, potom najväčší problém, ktorý sa pred nami vynára, je vysoká úroveň našich rozumových schopností a morálnych kvalít. Každý, kto uznáva princíp vývoja, však iste pochopí, že rozumové schopnosti vyšších živočíchov, ktoré majú rovnaký základ ako u človeka, sú schopné ďalšieho zdokonaľovania.**“*

Tu je zreteľné Darwinovo presvedčenie, že všetky námietky sa dajú vyvrátiť, pokiaľ človek zastáva myšlienku evolúcie. Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko... Tu nejde o žiadne dokazovanie, tu ide o presvedčanie presvedčených.

Darwin fakty posudzuje iba z hľadiska platnosti evolúcie a pri svojom výklade ani na chvíľu nepochybuje, že by nemusela platiť. Preto sa vie vysporiadať aj s najťažšími námietkami. Jeho teória predpokladá existenciu prechodných, spojovacích článkov v evolučnom reťazci. Pokiaľ neexistujú, mala by byť mylná. Lenže Darwin argumentuje, že tie prechodné články sú zriedkavé a vyskytujú sa náhodne. To by mohlo hovoriť proti evolúcii, avšak Darwin v evolúciu pevne verí, takže pre neho je nedostatok prechodných článkov potvrdením evolúcie, nie jej spochybnením. Dnes existuje variant tejto teórie, ktorý nepredpokladá prechodné články v reťazci, ale pracuje s nejakými evolučnými skokmi. Lebo tu už nejde o to dokázať, že evolúcia sa udiala, to je brané ako fakt. Teraz ide len o najstrávitelnejšie vysvetlenie reality, pomocou tejto teórie.

To sa ukazuje napríklad nasledovne: *„**Každý zástanca evolučnej teórie uzná, že päť veľkých tried stavovcov – cicavce, vtáky, plazy, obojživelníky a ryby môžu všetky pochádzať z***

jediného prototypu, **lebo majú veľa spoločné**, najmä vo svojom embryonálnom štádiu. Keďže trieda rýb predstavuje najnižší stupeň a existovala ešte skôr ako ostatní, môžeme dospieť k záveru, že všetci príslušníci ríše stavovcov pochádzajú z nejakého živočícha pripomínajúceho rybu. Názor, že tak rozdielne živočíchy ako opica, slon, kolibrík, had, žaba a ryba môžu všetci pochádzať z tých istých rodičov, môže pripadať až strašný všetkým, ktorí nesledovali v poslednej dobe pokrok v prírodných vedách. **Lebo tento názor predpokladá, že už skôr existovali články, pevne spájajúce všetky formy, ktoré sú dnes tak úplne rozdielne.**“

Zástanca evolúcie uznáva, že ryby sú na najnižšom stupni, pretože už predpokladá evolúciu a z nej toto vyvodil. Mohol by to vyvodiť, ak by ju nepredpokladal? Z čoho by to vyvodil? Ak ešte nevie, či evolúcia platí, nemôže vyvodzovať, že trieda rýb je najstaršia a na najnižšom stupni. A z čoho by došiel k záveru, že stavovce majú nejakého spoločného rybieho predka? Existencia článkov, ktoré spájajú rozdielne živočíšne formy, je predsa odvodená z evolučnej teórie, ktorá ešte nie je dokázaná.

Čo rozhoduje o prijateľnosti vysvetlenia? Výklad faktov musí byť taký, aby potvrdil to, čo teória predpokladá – pôvod človeka z nižších druhov. Dôkazný postup teda spočíva v záplave faktov a ich presvedčivých vysvetlení, ktoré majú svojou presvedčivosťou donútiť recipienta uznať, že teória správne vysvetľuje skutočnosť a preto platí. Zhoda medzi teóriou a skutočnosťou je potvrdená presvedčivými explikáciami. Presvedčivosť ich kvalifikuje ako dostatočné a preto dokazujúce.

Každý fakt je svedok v súdnom procese a porota sa prikláňa na stranu väčšiny. Ak teória takto vysvetlí dostatočný počet faktov, potom je zrejmé, že vysvetlí všetky. To je logicky neprípustné, lebo z platnosti čiastkového nemožno usudzovať na platnosť celku. Tu sa však berú hmatateľné skutočnosti, fakty a vysvetľujú sa pomocou teórie, ktorá ešte nie je dokázaná. Všeobecne platí a nedá sa proti tomu rozumne namietat, že ak je nejaká teória pravdivá, potom sa musí dať pomocou nej vysvetliť skutočnosť. Pre Darwina to stačí. Ak teória dokáže vysvetliť fakty, je platná. Lenže vysvetliteľnosť je len nutnou, ale zďaleka nie aj postačujúcou podmienkou zhody teórie a skutočnosti a toto Darwin prehliadol. Kto v roku 2001 zhodil v New Yorku mrakodrapy WTC? Jedni hovoria, že teroristi a majú množstvo faktov, ktoré dokážu túto teóriu perfektne vysvetliť. Iní hovoria, že americká tajná služba a majú rovnako množstvo faktov, ktorými dokážu svoju teóriu perfektne vysvetliť.

Akú kvalitu potrebuje vysvetlenie, aby nejakú teóriu potvrdilo? Podľa evolucionistov a materialistov všeobecne, je to presvedčivosť. Tá plynie z jasnosti. Ak nejaká teória fakty jasne a presvedčivo a teda prijateľne vysvetľuje, je zhoda teórie a skutočnosti dokázaná. Čím viac takých vysvetlení, tým viac dôkazov. Ak ich je veľa, potom je teória platná všeobecne.

Spoločný predok je nutnou a zároveň postačujúcou podmienkou evolúcie. V darwinistickom pohľade. Pokiaľ má byť totiž evolúcia pravdivá, aspoň niektoré z dnešných rôznych druhov museli vzniknúť zo spoločného predka. Ak by sa jeho existenciu podarilo dokázať, znamenalo by to, že ak dnešné rôzne druhy mali spoločného predka, museli sa v čase oddeliť vývojom. Spoločný predok preto znamená, že tu bol vývoj a princíp vzniku druhov premenou funguje.

Dokazovanie predka robí Darwin cez podobnosť, ktorú je možné pri porovnávaní nájsť. Podobnosť sa môže týkať v podstate čohokoľvek a dokazuje sa na základe zoznamu podobností. Hypotéza predka sa aplikuje na empiricky pozorovanú podobnosť. Ale prečo by mala podobnosť plniť funkciu súdneho dôkazu? Čo spôsobilo, že podobnosť poukazuje na existenciu spoločného predka? Darwin tvrdí, že podobnosť je

dôsledok príbuznosti. A čo je dôvodom presvedčenia, že podobnosť je dôsledkom príbuznosti?

Múr evolúcie v Seattli, USA

zdroj: wikimedia commons

Z hypotézy spoločného predka sa najskôr odvodí, že ak sú nejaké formy príbuzné, potom si budú v určitej miere podobné. A potom v kruhu, sa existencia spoločného predka zdôvodní prostredníctvom podobnosti – pretože existujú podobnosti, existuje predok. Podobnosť je však zase odôvodnená predkom – pretože existuje predok, existujú podobnosti. Sám Darwin si dobre všíma, že bez predpokladu spoločného predka je podobnosť úplne nepochopiteľná. Bez predpokladu predka, z ktorého sa vyvodzuje, že príbuzné druhy sú si podobné, by jednoducho nebolo možné predka podobnosťami dokazovať. Predpokladaná existencia predka totiž odôvodňuje, že podobnosti sú dôsledkom príbuznosti. Na platnosť hypotézy predka, ktorého existencia má byť ešte len dokázaná, preto treba pristúpiť ešte pred dokazovaním. Inak fakty nedávajú žiadny zmysel. Ak nemáme istotu, že predok skutočne existuje, potom nám je podobnosť k ničomu.

Z predpokladu spoločného predka možno podľa Darwina pochopiť, ako k vývoju došlo, v dôsledku čoho by sme mali pripustiť jeho existenciu. Tzn. že jeho existenciu máme pripustiť preto, že si prostredníctvom predka dokážeme fakty vysvetliť. **Problémom však je, či k vývoju vôbec došlo, či môžeme predka ako predpoklad, ktorým sa podobnosti vysvetľujú, uznať ako pravdivý**, a nie to, či si skutočnosť dokážeme hypotézou vysvetliť tak, aby sme pochopili, ako k vývoju došlo.

Základná otázka preto spočíva v tom, či je táto metóda dokazovania dogmy prostredníctvom aplikácie dogmy na skutočnosť vôbec použiteľná. Či môžeme postupovať tak, že existenciu predka prijmem ako pravdivý fakt bez predchádzajúceho dôkazu a potom si túto vieru spätne potvrdíme aplikáciou hypotézy na skutočnosť. Až po prípadnom pozitívnom vyriešení tohto problému by sme mohli pristúpiť na existenciu predka a potom si ním faktickú podobnosť vysvetľovať a skúmať, či je vysvetlenie uspokojivé.

Čo je teda kritériom, na základe ktorého možno usúdiť, že deklarovanú podobnosť možno prijať ako preukaznú? Kedy je možné dospieť k presvedčeniu, že podobnosti skutočne zodpovedajú hypotéze spoločného predka, a je teda možné jeho existenciu považovať za dokázanú? Vzhľadom k tomu, že podobnosť je považovaná za dôsledok genetickej príbuznosti, stačí túto podobnosť dostatočne **jasne ukázať**. Lebo ten, kto akceptuje, že podobnosť druhov je dôsledkom ich príbuznosti, musí, ak chce postupovať logicky a dôsledne, podobnosti brať ako potvrdenie príbuznosti. Hypotézu predka preto môžeme považovať za dokázanú, keď sa podarí nájsť dostatok podobností, ktoré dostatočne jasne dosvedčia rodovú príbuznosť druhov. Teda v momente, kedy je konkrétny jednotlivец subjektívne presvedčený, že už mu

predkladané podobnosti stačia, keď pochybnosť o pravdivosti tézy, ktorou sa skutočnosť vysvetľuje, pominie, vtedy sa téza zahalí aureolou pravdivosti.

Metodicky je postup rovnaký. Existencia spoločného predka sa dokazuje vysvetľovaním faktov z hľadiska predpokladanej hypotézy. To znamená, že sa fakty vysvetlia tak, aby to zodpovedalo predpokladu existencie predka. Vysvetlené fakty sú potom chápané ako dôkazy. Konkrétne sa predok preukazuje výpočtom podobností, ktoré možno na nálezoch pozorovať. Podobnosťou sa argumentuje preto, pretože podobnosť je podľa evolucionistov dôsledkom príbuznosti. A čím viac dôkazov, tu konkrétne fakticky vykázaných podobností, tým je hypotéza považovaná za lepšie preukázanú. Inak povedané, keď je faktických dôkazov podobnosťou vysvetlených z hľadiska hypotézy toľko, že sa to zdá jasné, treba existenciu predka uznať ako pravdivú.

Darwin hovorí: „*Hlavný záver, ku ktorému táto práca dospela a ktorý teraz zastávajú aj mnohí prírodovedci, ktorí sú dostatočne oprávnení urobiť si zdravý úsudok, je ten, že človek pochádza z nejakej nízko organizovanej formy. **Základy, na ktorých tento záver spočíva, nebudú nikdy otrásené, pretože veľmi podobný zárodočný vývoj u človeka a nižších živočíchov i nespočetné zhody v ich telesnej stavbe a konštitúcii, či už významné či úplne nedôležité, rudimenty, ktoré sa u ľudí zachovali a výnimočné zvraty, ku ktorým u neho čas od času dochádza – to všetko sú skutočnosti, ktoré sa už vyvrátiť nedajú.***“

No Darwinovi úplne uniká problematickosť jeho postupu. Inak by sa neoháňal tvrdením, že základy, na ktorých spočíva jeho teória nebudú nikdy spochybnené, a jeho teória teda nebude vyvrátiteľná. Darwin si neuvedomuje, že problém nie je v základoch a faktoch. Fakty totiž skutočne nemožno vyvrátiť. Ide o teóriu, ktorou sa tieto nespochybniteľné základy a fakty interpretujú, kvalitu tejto interpretácie. Fakty totiž nikto nefalšuje. Otázka falošnosti sa týka teoretického vysvetlenia týchto faktov. Vo svetle evolučného názoru skutočne vyvstáva princíp vývoja jasne a pevne, ale to znamená len toľko, že ak predpokladáme evolúciu a myslíme logicky správne, tak je vysvetlenie skutočnosti evolúciou presvedčivé. To ale zďaleka neznamená, že je v zhode so skutočnosťou. Evolučný výklad faktov síce je v zhode s axiómom evolúcie, ale z toho ešte nevyhnutne nevyplýva jeho pravdivosť. Kto nechce prírodu sledovať prizmou viery v evolúciu, musí si na záver o jej platnosti či mylnosť ešte počkať.

Zhrňme si to:

Majme teóriu evolúcie; ak je teória pravdivá, potom zmyslom dostupné **skutočnosti**, ktoré pozorujeme, teda fakty, budú teórii **zodpovedať**; za zodpovedajúce ich možno považovať vtedy, ak sa nám skutočnosti podarí teóriou uspokojivo **vysvetliť**; aby bolo vysvetlenie uspokojivé, musí byť dostatočne **presvedčivé**. Pravdivosť evolúcie, respektíve jej zhodu so skutočnosťou, teda preukážu presvedčivo vysvetlené fakty; fakty sa darí teóriou **presvedčivo** vysvetľovať; teória teda **zodpovedá** skutočnosti; a teda evolúcia **je pravdivá**.

Jedným z nutných dôsledkov, ktorý z evolúcie plynie, je existencia spoločného predka. Ak existuje predok, bude sa hypotéza predka zhodovať so skutočnosťou. Zhodu poznáme podľa schopnosti hypotézy uspokojivo vysvetľovať fakty.

Majme teda hypotézu spoločného predka: ak existuje predok, nájdeme u druhov faktické **podobnosti**, ktoré preukážu jeho existenciu; podobnosti preukážu hypotézu preto, že ak sú druhy

príbuzné, potom sú podobné; faktické podobnosti, ktoré hypotéza predka uspokojivo vysvetľuje, **existujú**; je ich toľko, že to jasne preukazuje **zhodu** hypotézy so skutočnosťou; teda **predok existuje**. Ak existuje predok, evolučná **teória je pravdivá**.

Toľko logika evolucionistov v skratke.

Spravodlivosť si žiada pozrieť sa aj na druhú stranu barikády. Kreacionizmus zastáva presvedčenie, že svet, všetky živé i neživé veci v ňom stvoril Inteligentný tvorca (niekde hovoria Boh, niekde mimozemská entita, niekde sa bližšie k tejto postave nevyjadrujú) a táto teória sa dokazuje metódami modernej vedy. Nie je to náboženská teória, ktorá sa dokazuje (ak vôbec) inými metódami, je to vedecká teória. Paradoxne postupuje úplne rovnakou metódou ako evolucionisti, rozdiel je len vo východisku. Gerard J. Keane vydal knihu *Znovuobjavené stvorenie*, ktorá sa veľmi podobá na Darwinovu knihu *O pôvode človeka*. Je to veľké množstvo najrôznejších skutočností, ktorých vysvetľovaním sa autor snaží čitateľa presvedčiť o pravdivosti teórie stvorenia. Cieľom argumentácie je nahromadiť čo najviac faktov, ktoré možno vysvetliť dokazovanou teóriou.

Aj Keane postupuje tak, že nejaký fakt berie ako dôkaz potvrdzujúci existenciu inteligentného zásahu. Napríklad zložitosť DNA. Problém je však v tom, že empirická veda môže Inteligentného tvorca z faktu zložitosti s istotou dedukovať len po tom, čo je dokázané, že zložitosť DNA nemôže byť výsledkom náhody, respektíve, že je nutne dôsledkom pôsobenia Inteligencie. To je však mimo možnosti empirie. Tá môže zložitosť iba pozorovať a prípadne konštatovať, že nemá žiadne dôkazy o tom, žeby zložitosť vznikla náhodou. Z neexistencie pozorovania vzniku zložitosti náhodou, ale nemožno vyvodit' istý záver. Zložitosť ako dôkaz Inteligencie teda môže plne prijať len ten, kto už vopred vie, že zložité veci sú nutne výsledkom činnosti vysokej Inteligencie. Je to obdoba logiky argumentu pre spoločného predka. Tak ako je u predka podobnosť dôkaz príbuznosti, pretože z predka sa dedukuje podobnosť, tak je tu komplikovanosť vysvetľovaná ako dôkaz vyššej Inteligencie, pretože sa predpokladá, že nevzniká náhodne. Pokiaľ na tento predpoklad nepristúpime, potom nám zložitosť zostane jednoducho nepochopiteľná, rovnako ako bez predka zostáva nepochopiteľná podobnosť druhov.

Kreacionisti interpretujú, na rozdiel od evolucionistov, ktorí si všimajú podobnosti, aby dokazovali príbuznosť, hľadajú rozdielnosť, aby ukázali, že príbuznosť v zmysle spoločného predka nie je pravdepodobná. Aj kreacionisti teda hľadajú tie znaky, ktoré sa im hodia, respektíve zodpovedajú ich teórii.

Kreacionisti pochopiteľne musia vysvetliť pokiaľ možno všetko svojou teóriou, takže riešia napr. problém vyhynutia dinosaurov: *„Záhadne vyhynutie dinosaurov je často prisudzované vplyvu veľkého meteoritu, ktorý narazil do Zeme a nepriaznivo ovplyvnil prostredie, a na tejto špekulácii môže byť veľa pravdy. Ale ich vyhynutie môže byť tiež pripísané inej príčine: mohli byť vo veľkom pobité udalosťami potopy. Ak pred potopou existoval väčší atmosférický tlak, nižší tlak by nepriaznivo postihol veľké dinosaury. Hoci menšie dinosaury mohli po potope prežiť po niekoľko storočí, ako naznačuje široko rozšírená existencia dračích legend, väčšie druhy mohli podľahnúť tlaku prostredia.“* Tu je dobre vidieť hypotetický charakter dokazovania. Nie je tu nič isté. O istotu totiž nejde, ide hlavne o presvedčivosť.

Na rozdiel od evolucionistov však majú kreacionisti potrebu vysvetľovať aj skutočnosti, ktoré nie sú z vedeckého hľadiska empiricky dostupné. Kreacionisti (tí, ktorí sa hlásia ku kresťanstvu), totiž berú ako fakt

všetko, čo stojí v Písme a tak, aby preukázali schopnosť svojej teórie vysvetľovať fakty, aplikujú ju aj na obsah Biblie. Z predpokladu existencie všemohúceho Boha sa dá logicky vysvetliť čokoľvek a potvrdiť tak pravdivosť kreacionistickej teórie.

Obe strany si jednoducho nemajú čo vyčítať. Ak sa budú držať vedeckej metódy dokazovania vysvetľovaním faktov, musia skončiť v logickom kruhu. Najskôr postulujú teóriu, pomocou tejto teórie vysvetľujú fakty a pokiaľ ich presvedčivo vysvetlia, tak si teóriu potvrdia.

Skutočnosť, že vysvetľovali fakty teóriou, ktorá je možno mylná a aj ich interpretácia skutočnosti je možno tiež mylná, im dokonale uniká. Nevysvetlený fakt totiž vrhá tieň podozrenia na pravdivosť dokazovanej tézy, čím je spochybnená schopnosť teórie vysvetľovať skutočnosť, a obe strany sú preto tlačené do situácie, kedy musia vedieť vysvetliť každý detail, alebo aspoň trvať na tom, že sa im vysvetlenie raz určite podarí. Nie je im teda čo závidieť, aj keď treba uznať, že kreacionisti, ktorí majú v zálohe všemohúceho Boha, to majú s vysvetľovaním o poznanie jednoduchšie.

Zdroje:

J. Horník – Evoluční a kreační teorie jsou empiricky nedokazatelné i nevyvratitelné, Distance 3/2001, Distance 4/2001, Distance 2/2002

Ch. Darwin – O původu člověka, Academia 2006

G. J. Keane – Creation Rediscovered: Evolution and the Importance of the Origins Debate, TAN Books; 2nd edition (October 1, 1998)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ako-sa-dokazuje-evolucia/>